

D.: Most már ismét jó „svungban” érzem magam. Önálló kiállításom után egy időre megtorpan- tam, mivel más arcukat mutatják a képek a nyil- vánosság előtt, s mást ott- hon. Ez a nem mindig hi- zelgő differencia gondol- kodtatott el. Rá kellett jönnöm, hogy újra kell rendeznem az alapokat. Most viszont már ismét érzem, mit akarok tenni, most már látom, mi men- tődött át a régebbi évekből, s az hogyan kapcsolódik az újabban elkészült és most készülő munkáimhoz. Ami a lé- nyeg: továbbra is az *em- ber* felé fordulok. Szeret- ném megfesteni az *Embe- ri sorsok* című sorozato- mat, amelynek egypár da- rabja már készen is van, de amelyen még nagyon sokat kell majd dolgoz- nom. Festői indítékaim — mondjuk így: az alapok — persze nem változtak. Paraszti mivoltom döntő-

en meghatároz, s éppígy azok a hatások is igen mélyek, amelyek pályám eddigi szakaszán értek: a mexikóiak, a primitívek művészete, s az analitikus kubizmus.

Z.: Én most a közelgő kiállításomra készülök. Már jó pár éve készülök rá, s ez azzal is magya- rázható, hogy igen nehe- zen szánom rá magam, hogy egyedül lépjek a kö- zönség elé. Az önálló tár- lat valamiképpen bele- metsz az emberbe. El- vágja a művek köldökzi- nóját, így aztán könnyen kiderül, hogy mennyivel előbbre jár a festői igény, mint a megvalósított pro- duktum. De azért egyszer ezt is vállalni kell! Ami festői szándékaimat illeti: a közhelyszerű reális ár- rázólástól szeretnék eljut- ni az absztraktabb fogal- mazásmódig. De csak ad- dig, míg értelmi-érzelmi mondanivalót adhatok. Nonfiguratív, absztrakt

képeket nem akarok csi- nálni. Tudom, az utóbbi évek során megváltozott a színvilágom is. Így is mondhatom: ahogy for- máimat, úgy színeimet is leszűkítettem. Most ép- pen az ellenkező irányba törekszem: az erős kötöt- ségen akarok lazítani. Ne állítson fel magának ka- lodát az ember — külö- nösen addig ne, míg fia- tal. Vállalni kell a kínál- kozó lehetőségeket!

D.: Igen, én is ezt val- lom! Az ellentétek egyre nagyobbak, az ember egyre szélesebb skálán ját- szik. Néha lírát penget, néha poklokat jár. Még több líra és még több dráma kell! Hadd beszél- jenek az érzések...

Z.: Most olyan éveket élünk, hogy nagyon rö- vid idő alatt jönnek a vászonra kívánczó im- pulzusok.

R.: Köszönöm a beszél- getést!

AKÁCS LÁSZLÓ

ZOMBORI LÁSZLÓ: CSALÁD